

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania S. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 kwietnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 grudnia 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację [...] od wyroku z dnia 13 września 2012 r., którym Sąd Okręgowy w P. oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. z dnia 28 lutego 2011 r. odmawiającej przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku wnioskodawca zarzucił naruszenie art. 209 § 1 k.p.c., przez zaniechanie dopuszczenia dowodu z opinii instytutu naukowego i w konsekwencji pozostawienie wątpliwości w zakresie daty powstania u wnioskodawcy niezdolności do pracy w sytuacji, w której wystąpiła konieczność przeprowadzenia badań wobec 2-letniej przerwy w leczeniu i braku materiału dowodowego, na którym mogli opierać się opiniujący w sprawie biegli, przez co w sprawie pojawiły się różne wnioski biegłych.

Wskazując na powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono jej oczywistą zasadnością przejawiającą się w błędach proceduralnych w zakresie prowadzenia postępowania dowodowego. W ocenie skarżącego, biegły opiniujący w postępowaniu apelacyjnym nie przedstawił przekonującej argumentacji, która pozwalałaby na zdyskredytowanie korzystnej dla wnioskodawcy opinii biegłej K., co - przy różnych wnioskach opiniujących w sprawie biegłych psychiatrów co do daty powstania niezdolności do pracy - powinno stanowić podstawę zastosowania przez Sąd odwoławczy art. 209 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób

oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia. Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie odwołuje się do oczywistego naruszenia prawa, ale do oczywistej zasadności skargi, co oznacza, że oczywista zasadność skargi może wynikać z oczywistego i kwalifikowanego naruszenia przepisu prawa, pod warunkiem jednak, że skarżący wykaże, iż uchybienie to zadecydowało o wyniku sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574).

Skarżący nie wykazał istnienia tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność.

Przed wszystkim w skardze postawiony został jako jedyny zarzut naruszenia art. 209 § 1 k.p.c. Przepis ten składa się z jednej jednostki redakcyjnej i stanowi, że każda ze stron może w piśmie procesowym żądać przeprowadzenia rozprawy w jej nieobecności. Nie wiadomo zatem, na czym miałyby polegać jego naruszenie przez Sąd drugiej instancji i z jakich względów jego ewentualna obraza mogłaby wprost stanowić o wadliwości zaskarżonego wyroku.

Przy przyjęciu, że skarżącemu chodzi o art. 290 § 1 k.p.c., to należy zwrócić uwagę, że Sąd Najwyższy przyjmuje, że przepis ten pozostawia sądowi przeprowadzającemu postępowanie dowodowe ocenę, czy w sprawie zachodzi

potrzeba zasięgnięcia opinii instytutu naukowego lub naukowo-badawczego. Jeżeli rozbieżność poglądów w opiniach biegłych nie wynika z widocznych błędów lub niedokładności jednej z opinii, sąd powinien zażądać od autorów opinii ustosunkowania się do twierdzeń przeciwnych lub dopuścić trzecią opinię ustosunkowującą się do rozbieżnych stanowisk, a zwłaszcza opinię instytutu naukowego (por. wyrok z dnia 11 sierpnia 2015 r., III UK 236/14, LEX nr 1801555). Dopuszczenie dowodu z opinii takiego instytutu jest celowe i konieczne wówczas, gdy zachodzi potrzeba przeprowadzenia skomplikowanych badań, istnieją trudności diagnostyczne wymagające przeprowadzenia badań specjalistycznych względnie obserwacji w warunkach szpitalnych oraz wtedy, gdy nie da się usunąć w inny sposób sprzeczności w dostępnych opiniach. Natomiast ocena strony niezadowolonej z opinii biegłych (biegłego) nie usprawiedliwia zarzutu naruszenia art. 290 § 1 k.p.c. (por. wyrok z dnia 5 maja 2009 r., I UK 1/09, LEX nr 515412). Skarżący nie wykazuje, z jakich względów w okolicznościach sprawy niewystarczające było przeprowadzenie dowodu z kolejnej opinii innego biegłego z zakresu psychiatrii oraz do jakich rozbieżności wynikających z opinii biegłych opiniujących w postępowaniu pierwszoinstancyjnym biegły ten nie ustosunkował się i jakich sprzeczności nie wyjaśnił.

Ponadto, ograniczając się do wskazania na uchybienie procesowe Sądu drugiej instancji świadczące - w ocenie skarżącego - o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, skarżący nie wykazuje jego wpływu na wynik sporu, co - z uwagi na rodzaj podnoszonego uchybienia - wymagałoby w pierwszym rzędzie odniesienia go do przepisu stanowiącego materialnoprawną podstawę żądania. Skarga kasacyjna została jednak oparta wyłącznie na podstawie naruszenia przepisów postępowania. Tym samym skarżący nie podjął nawet próby wykazania, że ewentualne naruszenie przez Sąd odwoławczy art. 290 § 1 k.p.c. doprowadziłoby wprost do uwzględnienia skargi kasacyjnej. Skoro bowiem skarga kasacyjna nie zarzuca obrazy jakiegokolwiek przepisu prawa materialnego stanowiącego podstawę wyrokowania sądu odwoławczego, to w konsekwencji nie jest możliwa ocena, czy naruszenie przepisów prawa procesowego mogło rzeczywiście mieć istotny wpływ na wynik sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2014 r., I PK 316/13, LEX nr 1511811).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.